

Hồi 19

Võ Lâm Tuyệt Độc

Tần Quan Vũ lại xoay mình tư lự...
Lạ chưa! Thế là nghĩa làm sao?

Chẳng lẽ Tam Quốc miếu lại có thiện ý đối với mình?

Nhưng, ở đời lại có lối thiện ý như thế sao?

Lẽ tất nhiên là không.

Hay là Tam Quốc miếu chủ đã xem mình như món đồ trong túi, như chim trong lồng, nên cố ý để mình sống mà dày vò trêu cợt?

Sự tình diễn biến thật hết sức lạ lùng.

Tần Quan Vũ đi từ thắc mắc đến hoang mang cực độ.

Tiêu Hồn Tinh Nữ có vẻ như không dám chạm trán với chàng.

Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan không dám hạ thủ thẳng tay.

Tất cả đều là chuyện mù mờ khó hiểu, dù Tần Quan Vũ có thông minh tuyệt thế, cũng không có cách nào giải thích cho ổn những sự việc ly kỳ liên tục xảy ra.

Thình lình, giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Lâm nguy mà không sợ sệt, đó là đảm lược. Đến chết mà không khuất phục, đó là khí phách. Các hạ rõ ràng là một người có tài đức, thế nhưng tại sao lại cứ cố chấp, không chịu nhìn vào lẽ phải của vấn đề?

Tần Quan Vũ ngẫm vận công lực, thấy toàn thân kinh mạch không những chỉ sưng thông, mà lại có phần tăng tiến. Chàng nghiêm giọng hỏi lại:

- Tại sao các hạ lại cứu tại hạ?

- Người tài đức là người thông tình đạt lý, chẳng lẽ đối với chuyện ấy, các hạ còn chưa biết hay sao?

- Ôn cứu trợ đó, tại hạ nguyện ghi nhớ suốt đời. Chỉ có điều, nếu các hạ muốn Tần mỗ theo về với Tam Quốc miếu thì xin miễn cho việc ấy. Mong các hạ sẽ không dùng ân nghĩa để mà bức bách.

- Tại sao các hạ cố giữ cái việc không cần giữ như thế?

- Xin thứ cho điều đó, có lẽ tại hạ quá ngu chẳng?

- Các hạ cần phải biết, ta sở dĩ cứu các hạ là vì tiếc người tài đức. Bây giờ, xin hỏi các hạ một việc, nếu các hạ liều chết một cách vô lý ở đây, thì các hạ hãy tự xét xem có đáng chết như thế hay không?

- Tất nhiên là không xứng đáng.

- Đã biết là không đáng chết, thì tại sao lại cứ cố chấp mà không sợ người đòi cho mình là kẻ bất thức thời vụ hay sao?

Tần Quan Vũ cười nhạt:

- Tại hạ vốn không phải là trang tuấn kiệt gì, lẽ cố nhiên là không thông thời vụ, nhưng tại hạ cũng không phải là kẻ tham sống sợ chết, rất mong các hạ hiểu cho điều ấy.

Đối phương gần giọng:

- Nếu các hạ cứ cố tình như thế, thì xin đừng trách bản miếu sao qua nhẩn tâm.

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Xin cứ làm theo ý định, tại hạ sẵn sàng đón tiếp.

- Vậy thì xin mời!

Câu nói ngắn gọn, lạnh lùng của đối phương chưa dứt, Tần Quan Vũ đã ngang nhiên bước thẳng vào trong.

Qua khỏi hai khúc quanh nữa, quả nhiên có một mông diện bạch y nhân, trang phục và vóc dáng y như người trước, đã đứng sẵn đợi chờ.

Khi còn cách người đó non một trượng, Tần Quan Vũ đứng ưỡn ngực, thản nhiên nói:

- Tần mỗ xin chờ lãnh giáo!

Bạch y nhân cười gằn, hai cánh tay vụt khoa lên, hai luồng tiềm lực như hai cây gió từ lòng bàn tay thốc tới...

Chưởng phong cuốn theo vách đá rít lên âm hưởng rợn người.

Tần Quan Vũ cười nhạt, hai tay đưa lên ngực, đẩy ra...

Bùng!

Đôi vai của Tần Quan Vũ lắc luôn hai lượt, loạn choạng thoái lui ba bước.

Vừa kịp đứng yên, bóng trắng đã nhoáng lên trước mặt và tiếp theo là tiếng gầm như cộp rống, chưởng phong cuộn tới như nước vỡ bờ...

Tần Quan Vũ trụ vững đôi chân, vận lực vung tay đối kháng.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng dội vang rền lòng hang, hai bóng người dạt ra hai phía.

Tần Quan Vũ cảm thấy tức nghẹn ngang ngực, chàng cố sức trụ vững đôi chân, nhưng vẫn cứ phải thụt lui...

Thân ảnh của bạch y nhân cũng chao qua hai lượt và thụt lui mấy bước.

Đến lúc hai người đứng vững lại được, bạch y nhân trừng trừng đôi mắt kinh dị quát lên:

- Chiều thứ ba!

Chỉ vừa thấy hai cánh tay chớp lên, kinh lực từ hai bàn tay của bạch y nhân như hai trái núi xô nghiêng tới trước...

Tần Quan Vũ rùn mình xuống tấn, nghiêng răng đưa hai tay từ dưới đẩy xeo xéo lên trên...

Bùng! Bùng!

Vách đá cơ hồ sụp xuống, kinh phong dội thẳng vào lòng đá rào rào...

Thân ảnh Tần Quan Vũ xoay tròn, và như một trái cầu da, văng tuốt ra ngoài hai trượng. Nhưng chỉ vừa ngã người xuống đất, chàng đã chống chân đứng thẳng trở lên.

Bạch y nhân rùng mình, nhìn Tần Quan Vũ bằng tia mắt vô cùng hoảng hốt, và vụt quát lên lạnh lạnh:

- Xin mời Tần huynh bước tới!

Dứt lời, bóng trắng nhoáng lên và mất hút trong bóng tối.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ... sự việc lạ lùng cứ xoáy mãi vào tâm trí.

Khi cùng với đệ nhất hùng giao đấu, chính là lúc mà nội lực của chàng chưa bị tổn thương, thế nhưng, nếu không có một tinh thần quật khởi động viên thể xác, thì chàng đã không làm sao đứng dậy và tiếp đón chưởng thứ hai.

Qua chưởng thứ ba, ngũ quan và nội tạng của chàng như cùng vỡ ra một lúc. Tay chân nghe như đứt đoạn khỏi mình, nếu không có con người có giọng nói lạnh lùng ròn rợn ấy trợ lực vận công thì có lẽ thầy chàng đã rũ trong động đá.

Cứ theo thứ tự bố trí từ cửa ải thứ nhất vào đây, thì đệ nhị hùng này so với bạch y nhân thứ nhất, phải mạnh hơn một bậc.

Thế mà qua luôn ba chưởng, chàng nghe thấy nội lực dù có tổn thương, nhưng hết sức nhẹ nhàng. Bằng vào thế đánh lúc này mà suy, không phải đối phương chưa dốc toàn lực, mà chính là nội lực của chàng đã tăng tiến lạ lùng.

Nhưng tại sao nội lực lại tăng một cách nhanh chóng như thế?

Không tìm ra câu giải đáp, Tần Quan Vũ phó mặc cho sự tình diễn biến, cứ theo lòng hang đi thẳng vào trong.

Đường trong động đá này quả thật là dài, chỉ mới qua cửa ải thứ hai mà cũng gần trăm trượng rồi. Nếu hết sáu cửa thì phải đến cả vạn trượng chiều dài ư?

Thật ra vạn trượng cũng không phải là nhiều, nhưng giữa lòng núi đá, muốn có một hang động như thế thì phải dùng đến biết bao là nhân lực.

Qua luôn liền tiếp mấy khúc quanh, đột nhiên một tiếng quát vang lên như sấm:

- Tần huynh tiếp chiêu!

Tiếng nói chưa dứt, hai luồng kinh lực đã ập tới trước mặt Tần Quan Vũ như hai cây trụ sắt...

Tần Quan Vũ cảm thấy trước mắt chưởng ảnh cuộn lên tầng tầng lớp lớp như nhiều đợt sóng nối đuôi nhau, tiếng gió rít trong lòng hang phát lên những âm thanh ù ù khủng khiếp.

Tần Quan Vũ mím môi uốn mình lao vào vòng chưởng phong của đối phương, vừa lách mình vừa phát xuất Huyền Âm thần chưởng...

Đánh tạt được hai chiêu thứ nhất, thân ảnh chàng vẫn còn lượn lờ trong vòng dư lực của đối phương, thì như một trái núi từ cao rớt xuống, chiêu thứ ba của đệ tam hùng đã sát tới mặt chàng...

Không còn đủ thời gian xoay trở, Tần Quan Vũ trụ hai chân thật vững, hai tay kéo lên ngang ngực, và nghiêng răng xô mạnh kinh lực ra...

Bùng!

Ào ào...

Nghe như một thót sắt ép ngang lên ngực, Tần Quan Vũ không còn điều khiển được chân lực để giữ vững chân mình được nữa, cả tấm thân của chàng như mảnh giấy bị con lốc xoáy, bắn tuốt ra ngoài hai trượng, ngã vật xuống ngất lịm trên nền đá.

Không biết trải qua bao lâu, Tần Quan Vũ từ từ tỉnh dậy.

Chàng mơ màng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra sau khi mình ngất đi, hay là đã bị đối phương bắt nhốt ở đâu?

Chàng vụt đứng phắt lên, chú mục nhìn bốn phía...

Thấy mình vẫn còn ở giữa lòng hang cũ, nhưng khoảng đất ngay trước mặt có một vũng máu nhờn nhờn đông đặc, hơi gió thoảng qua bốc dậy mùi tanh.

Tần Quan Vũ rùng mình.

Quả thật là hung hiểm!

Chàng đưa tay lên miệng... A! Máu từ hai bên mép chảy dài xuống cằm, xuống ngực, làm ướt đầm cả áo quần.

Lòng hang vắng ngắt không một bóng người nào khác.

Đúng là máu của mình, máu từ trong miệng trào ra.

Tần Quan Vũ lại rùng mình.

Máu! Con người có bao nhiêu máu? Không phải vì ra hết máu mà chết ư? Hay nếu không chết thì công lực hoàn toàn tan rã.

Nghĩ đến đây, Tần Quan Vũ hốt hoảng, chàng lật đật hít mạnh chân khí, vớ vận chân nguyên...

Lạ làm sao, công lực chẳng những không hao tổn mà lại còn sung mãn hơn bao giờ hết.

Sao lại có chuyện lạ lùng như thế chứ?

Chẳng lẽ Tam Quốc miếu lại có ý tốt với riêng mình?

Hay là chân nguyên của sư phụ và của Cổ bá bá truyền sang phải đợi qua một cuộc ác đấu như tử thi mới có điều kiện dung hợp vào cơ thể?

Đúng hay sai? Hay còn những bí ẩn nào khác nữa?

Lôi kéo không xong, đối phương rất có thể đâm ra thẹn, và từ thẹn trở nên giận dữ, phải tiến theo trình tự đó mới đúng với câu hăm dọa cuối cùng của người ẩn mặt có giọng nói lạnh lùng kia chứ?

Có đâu họ lại có thể từ oán ra ân?

Suy nghĩ càng nhiều, manh mối càng loạn. Tần Quan Vũ cau mặt bắn khoăn...

Thình lình giọng nói lạnh lùng kỳ dị lại vang lên:

- Cung hỷ các hạ đã qua cửa ải thứ hai, thật không thẹn với danh hiệu Võ Khôi đấy nhé!

Tần Quan Vũ buông một câu hỏi thăm dò:

- Quý miếu vì sao lại không chịu hạ độc thủ?

- Các hạ bảo hạ độc thủ với ai?

- Hạ độc thủ với tại hạ!

Đối phương vụt sặc cười:

- Các hạ lại nghĩ lầm rồi.

- Sao lại lầm?

- Tại hạ muốn nói thủ đoạn mà bản miếu vừa thi hành đối với các hạ chẳng phải là độc thủ đó sao? Máu đầm cả một vùng, chết ngất đi cả buổi, hơi thở như tờ mảnh trước gió, ranh giới chết chóc chỉ còn nằm trong đường tơ kẻ tóc... Thế chẳng phải là độc thủ rồi sao?

Tần Quan Vũ trầm giọng:

- Thế sao tại hạ vẫn còn sống?

Giọng nói của đối phương như pha lẫn tiếng cười:

- Thế nào? Chẳng lẽ người của bản miếu nhất định phải giết các hạ thì mới được sao?

- Các hạ không dám trả lời thẳng à?

- Các hạ muốn chỉ vào việc chi?

Tần Quan Vũ bắt đầu bực dọc:

- Việc chi à? Tại sao lại phải cứu sống tại hạ?

- À... việc ấy ư? Các hạ là người học rộng, há chẳng biết câu "Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên" ư? Giả như các hạ mà chết đi như thế ấy, nếu Diêm Vương khi gặp nhất định sẽ vỗ án quát to: "Đường đường là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi, mà sao lại đến đây gặp ta? Đi, hãy trở về mà làm bốn phận của mình". Hoặc có thể nói bằng một cách khác, đó là các hạ chưa đến giờ phải chết.

Tần Quan Vũ tức muốn lộn gan, nhưng chỉ cười gằn, gằn lại:

- Nếu thế thì chẳng lẽ các hạ là người nắm giữ sinh mạng của tại hạ sao?

- Đâu dám!

Ngung một giây, đối phương lại nói:

- Thật ra, các hạ là người quang minh chính đại, tại hạ xin cứ nói thật ra thôi.

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngờ vực:

- Nói thật là sao?

Đối phương cất giọng thật trang nghiêm:

- Chuyện này kể ra thì có vẻ hoang đường, nhưng sự thật là như thế này. Nguyên khi các hạ chết ngất đi, bản miếu chủ quá đổi vui mừng, truyền sắp bày bữa tiệc ăn khao, thành linh có một trận âm phong thổi tới, đèn đuốc đều tắt cả, và đột nhiên xuất hiện một lão nhân xưng là Thần Mạng Vận. Ông ta xuất hiện và ngó thẳng vào mặt chúng tôi quát lớn: "Người ấy mạng chưa đến số chết, ta phụng mạng Diêm Vương mang trở về cõi thế, hãy cứu người ta dậy".

Giọng nói nghiêm nghiêm trong một câu chuyện hoang đường, Tần Quan Vũ dù tức giận nhưng vẫn không giận được, chàng lại cũng làm nghiêm:

- Các hạ hãy nói chuyện đúng đắn một chút!

- Tại hạ đang đúng đắn đó chứ.

Tần Quan Vũ tức quá, quát lên:

- Hồ đồ!

Giọng đối phương cứ phớt tỉnh như không:

- Không sai, tại hạ họ Hồ, tên là Như Bân, và xin các hạ hãy cố dần lòng để nghe cho hết câu chuyện đã.

Thật là hết biện pháp, Tần Quan Vũ tần ngần không biết nói sao với con người kỳ cục ấy.

Đối phương vẫn tiếp giọng đều đều:

- Bản miếu chủ nghe lão Thần Mạng Vận nói xong thì hồn phi phách tán, bởi vì nếu chọc giận đến Diêm Vương thì chỉ cần hoạch nhẹ một nét bút cũng đủ cho quỷ sứ còng đầu.

Thế phải làm sao hại được các hạ đây? Cuối cùng bản miếu nghĩ ra được một cách lưỡng toàn, đó là dùng Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn.

Ảo Mộng Hương với Lãnh Huyết Hoàn?

Tần Quan Vũ tái mặt, suýt kêu lên vì hoảng hốt.

Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn là hai thứ thuốc tối độc, mà hầu hết các nhân vật võ lâm ai cũng đều biết tiếng.

Nguồn gốc của hai thứ thuốc độc hại đó thì không một ai được biết, và nó cũng chưa từng xuất hiện trên giang hồ.

Chỉ biết rằng nó quá độc, cho nên ai nghe nói đến đều biến sắc...

Ảo Mộng Hương chế ra từ chất ma túy, người uống vào sẽ sinh ra ngớ ngẩn, hoặc thần kinh co rút, như điên như dại...

Còn Lãnh Huyết Hoàn khi uống vào thì bảy ngày sau sẽ cứng mình mà chết. Vì thế nên hai loại độc này nổi tiếng võ lâm là tuyệt độc.

Nếu hai thứ ấy mà hợp lại thì không ai có thể tưởng tượng được hậu quả của nó sẽ ra sao.

Uống Ảo Mộng Hoàn vào, đến khi chất độc hoành hành thì phải uống nữa, bằng không nó sẽ hành hạ cơ thể không sao chịu nổi. Nó là sự hành hạ của một trạng thái của người ghiền các chất kích thích, nhưng được lực của nó mạnh gấp nghìn lần.

Cho nên đã bị đối phương cho uống vào, là suốt đời sẽ bị họ dùng nó mà khống chế.

Nó có khác với Lãnh Huyết Hoàn, vì Lãnh Huyết Hoàn uống vào thì bảy ngày sau sẽ chết một cách cực kỳ thảm khốc.

Vì vậy, khi nghe nói tới nó, Tần Quan Vũ nghiêng rằng tròng mắt, sợ sệt cũng có mà tức giận nhiều hơn...

Nhưng, đối phương đã nói liền theo:

- Các hạ đừng giận, hãy nghe nốt câu chuyện về sau...

Đối phương đằng hán lấy giọng nói tiếp:

- Khi chúng tôi sửa soạn hành động theo ý định, thì âm phong lại nổi lên, Thần Mạng Vận lại xuất hiện. Ông ta hầm hầm bảo rằng: "Các người là bọn không biết điều. Tại sao lại cứ làm rộn ta mãi thế?" Đang lúc chúng tôi còn ngơ ngác thì ông ta nói tiếp: "Mỗi một lần hấn chết là mỗi một lần ta phải mang trở lại trần gian. Các người nghĩ xem, dặm đường hai

cõi xa xôi, mà ta thì đã già rồi, làm sao cứ mang lên mang xuống hoài cho được?” Bản miếu chủ nhìn thấy ông ta đầu tóc bạc phơ, dáng dấp lụm cụp, cũng cảm thấy chạnh lòng, bèn đưa ra giải pháp là cứ cho các hạ uống Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn, nhưng không làm cho chết đi, cứ cho người chực sẵn một bên, đợi khi chất thuốc hoành hành thì lại cho uống thêm Ảo Mộng Hương, làm như thế mãi mãi để cho các hạ suốt đời phải chịu nằm dưới sự khống chế của bản miếu. Khi vấn đề được ổn thỏa rồi, thì lại gặp một trở ngại khác nữa. Đó là lúc đến kho thuốc, bản miếu mới hay rằng, tất cả Ảo Mộng Hương đã bị Ngọc Thường Nga Tiều Phượng Hoàng đánh cắp cả, và Lãnh Huyết Hoàn thì cũng đã bị Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ lấy mất hết tự bao giờ.

Đối phương lại tặc lưỡi rồi nói tiếp:

- Ấy, bản miếu bây giờ mới thật là hết biện pháp. Cuối cùng đành phải lấy Khôn Nguyên đơn của phái Thiếu Lâm và Thiên Đình đơn của phái Võ Đang cho các hạ uống đỡ...

Nghe đến đó, Tần Quan Vũ vừa giận, vừa sợ, vừa quái lạ, mà cũng vừa tức cười.

Đem việc Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn ra nói, có phải đối phương muốn trừ rửa mình không?

Bằng vào thái độ từ trước đến sau của đối phương, nhất định hẳn không làm gì gây hại đến mình, mà cái chuyện Thần Mộng Vận và Diêm Vương cũng chỉ là một cách nói để dẫn dắt mình vào vấn đề chính của câu chuyện...

Vấn đề chính là việc đang sử dụng Ảo Mộng Hương của Ngọc Thường Nga Tiều Phượng Hoàng, và việc hiện nay Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ đang nắm giữ Lãnh Huyết Hoàn trong tay.

Và nói ra việc đó, phải chăng đối phương ngầm ngầm bảo mình phải cẩn thận?

Tần Quan Vũ gục gặt đầu một mình như đã khám phá được một chuyện mập mờ.

Chàng lại thấy thêm một điều, đó là trong câu chuyện vừa rồi, đối phương cũng đã gián tiếp cho biết rằng sở dĩ công lực của chàng được tăng tiến là do hiệu quả của Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn.

Nhưng, một điều mâu thuẫn khác trong ý nghĩ của Tần Quan Vũ lại nổi lên. Hai loại linh đơn chí bảo của võ lâm, ở tại Thiếu Lâm và Võ Đang nhiều lắm cũng chỉ có hai, ba viên là cùng, thế sao Tam Quốc miếu lại có chúng?

Và càng lạ hơn nữa là tại sao Tam Quốc miếu lại đem hai vật chí bảo ấy mà cho mình uống?

Họ có thiện ý đối với mình ư?

Càng suy nghĩ, Tần Quan Vũ càng thấy vấn đề rối rắm...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>